

Dobok

ki kell gyászolnom valahogy és nem tudom hogy miért jutott eszembe a száz év magány amit mindig rosszul olvastam lapokat átugorva vagy egy sort aláhúzva mert fontos volt. azon a napon született amikor a legjobb a bor cukorfoka (van ilyen ezredik nap?) édes asztali desszertboré ahogy a meséimben képzelem. aznap autózott majd amikor kiszállt a kocsiból akkor látta egészben a regényét két meddő év után megelevenedett egy falu élete ahol nem történik semmi az asztali bor borostyán fénye kellett ahhoz hogy kiugorjon a kocsiból a bor és egy kérges férfitenyér az illat hogy eszébe jussanak ursulák és combjaik. a combokról jutott eszébe az egész követhetetlen laokoón csoport aureliánók és buendiák amaranták és fernandák josék és ursulák szeretkezve

beletört a bicskám mondtad nekem aznap bevallom képtelen voltam elolvasni feküdj a sorokra és hagyd magad vinni az árral. cseppet sem csodálkoztam ez inkább az én világom volt. levélben ócsároltalak mert azt elolvastad akkor már tudtam hogy becsaptál hogy a barátságunk téged csak mulattatott én meg mindent komolyan vettem. lassan rájöttem minden férfinak minimum kell hét hat öt négy nő akikről beszél és mindig ugyanazt mondja más hangsúllyal de mindig marad egy és pont az élet adja ezeket a faramuci helyzeteket odatolja az orrod elé és én megértem mert én vagyok az a nő akít kiszemeltél arra hogy legyen aki rajongva felnéz rád a nőkön át ismerlek meg téged a nő is beszél belőled akár az a borostyán asztali bor ami lassan pimpósodik a szádban foltot hagy egy faasztalon amit már rég kifakított a nap pattogzik barnája de sorban állókból sosem lesz zseni

márpedig mi sorban álltunk fények mikről nem mesélek ne fojtsd belém a szót érezted már hogy fának döntesz egy nőt és és és istenhez imádkozol könyörületért nem jött a megkönnyebbülés csak mázsás súly azon az éjjelen vadállattá váltál vérszagot akartál azon a napon nevezted remediosnak annak aki a nedvével megy a férfi elé mint egy méh amikor összegyűjti cseppjeit alázatosan magára kenve és az arcomba neveltél melyik aurelióhoz is mész? tudtad hogy erre ugrok és pofoztalak a versekkel amin a tinta nem száradt meg és csillogok lettek kéken világítóak kéken gurultak fel az égre hogy sohase lássam viszont a fényüket

a vázában rothadó liliomok fejét téptem kéjesen miközben a narancsvörös szavakat mantráztam előre-hátra guggolva magamat ölelve

hogy kócosan kibőgött szemmel odarohanjak a vázához. a liliomokat a szőnyegbe tiportam és közben még mindig hintázva azt ordítottam hogy gát egy hatalmas gát van bennem és nem tudom szikáran leírni mit érzek nem tudok semmit csak azt hogy ezt a gátat fel kell oldani egy zuhataggal bánom is én mivel és ne mondd meg mi vagyok kék csillagok mentek hol volt hol nem volt meséikkel

élveztem

ahogy szétmállanak a virágmaradványok s velük együtt gyűlölt verseim is. utáltad írásimat mert oda már nem vittelek magammal. kirekesztettség?

egy ház volt ahová nem engedtelek be

egy kert amit neked akartam adni

egy fal egy VÁLYOGFAL

morzsák rozsdafarkú madaraknak

észak felé repülő madarak miközben fel és le rázott a sírás

egy madár és a legnagyobb hold érted?

vak kerítések maradtunk „futott ön olajbogyóval a zsebében?” miközben felordítottál kétszer léptem ugyanabba a folyóba minek partján mandragórák félték a kutyák ugatását fülemben felerősödtek a fekete bennszülött dobok

tirirá tirirá tam tam és újra ez a tirirá tirirá

tam tam és újra. mit tudsz te egy nőről. tudod te mitől izzik egy nő

szemében a gyűlölet? csak futottam a magam teremtette

lúdvércei elől elvágódtam a borostyán gyökerében nem érdekelt

a combomon vérző seb felhasadt a szoknyám

sebekből véreztem összecsuklottam szemhéjam mögött vörös eső

emlékszel artemiszre? szarvastehenedet a fának döntötted s vadul

tépted le rólam örületruhámat

mindent adj nekem vissza amit elvettél hogy

nyolckarú pókasszonyként átfonhassalak nyolc lábbal szoríthassalak miközben csak megvetést érezzek megvetést a férfi iránt jéghideg laterna magica ez életünk filmje

elmebaj röhögtél elmebaj ez sárgán reccsenő

liliomszirmok narancsizzásában kurvulunk na és?

elveszítem minden erőm, szakadt szoknyám tovább tépted és belémhatoltál dühösen

gyorsan vadul meg tudtalak volna ölni mélyről tört föl belőlem a párdúc üvöltése

rázkódott a vállad most te voltál a sérülékeny aki elvesztette minden

erejét és én ordítottam a kéjtől minden férfi kéjétől

a dobok még mindig —

hallottam a fekete dobok őrzöngését

tiritará és újra ez a tiritará tam

Ringyó föld

megint arról a fényképről álmodtam amit a februári nyaramban fotóztam apró kis hullámok lepték el a földet picik jeges havak megfagyott habcsókok és emögé bújt el a nap csodálatos látvány volt óarany meg fahéj és végül cinóber le kellett ülnöm a hárs gyökerére és néztem ezt a csodát a dzsekim persze kiszakadt de nem érdekelt hosszú útja-

imon nem volt társam nem keresett senki nem hiányoztam senkinek szomjaztam a magányt amitől sosem féltem de kellett a ki a kifélé az el eszembe jutott az a nyár amikor vettem Toniótól egy öntöttvas kádat és azon a nyáron abban feküdtem és nem szóltam senkihez voltam a nyár a nap a víz és a föld nincsenek történetek cukorrépát kapáltam Tonio viccei úgy futottak a kapa nyeléről a tarack felé a felé a ringyó föld felé mint egy kis fénypászma a töltés oldalán hosszúak voltak a sorok eleinte még beszélgettünk de elmaradtak a viccek is komorak magunkba zárkóztunk voltunk gondolat nélküliek a monotóniában az arcok a kezek pengevékony szánc kicserepesedett és állandó vizet kívánt koszos vizet mert ajkunk felett a veritékgyöngyök szürkék voltak a portól nem volt idő négy órakor azt hittem dél van olyan voltam azon a nyáron mint egy cigány hajamba szőke tincseket húzott a nap de ez már régi mese minden nap más arca volt a rétnek a vén tölgyhöz délben kimentem leültem fejem búbját a tölgy törzséhez támasztottam végig a csakrák mellett éreztem a hatalmas energiát amit a fából kaptam és nem akaródzott felkelnem hagytam hogy a gondolataim mindenfelé kalandozzanak eszembe jutott aki álmaimban szép nyugisan kísértett egy gyógyszerészár lépcsőjén ült a lába sebes mint ahogy már írtam és azt mondta mosolyogva látod héderváry luca ez a szabadság amikor jólesik megpihenni a gyógyszerészár lépcsőjén amit átmelegít a nap fénye mindig tudni akartam hol melyik városban van melyik dimenzióban és időben mikre nincs válasz egy nap találtam egy képet lila fal előtt egy tonetszék a belseje félig beszakadva és nem a szék volt a fontos hanem a fal néztem a képet és akkor értettem meg milyen görögország nincsenek történetek szóltál de vannak én abban a falban és a székben görögországot láttam de nem a tengerpartot a fényes delet és a szűk sikátorokat a sikátorban a port nevetél amikor elmondtam milyen marokkó amit szerinted összekevertem mexikóval szálltak a gondolataim a fa alatt a folyó felől felröppent a szellem-madár és a szó mi utánaszállt szabadság de te figyelmeztettél olyan mint szabadság nincsen gúzsba kötött az ne játssz nagy szavakkal ki a fenének kell a nagy szó a vén tölgy gyökerén akkor esett ki a fa a réten nincsenek történetek megmerevedtem és néztem halálát most éreztem meg saját kicsiségem amikor mellettem dőlt el a fa a görög is így ment el ilyen szépen méltósággal mikor az utolsó nap jött el napfogyatkozás volt nincsenek történetek te a szobában pihentél féltél azt nap a naptól a kálákat néztem a görög házán a hófehér függönyöket lábam mellett egy traktor nyoma és egy pocsolya aznap éjjel esett eszembe jutottak a szavaid ismered a tengert amit halálfélelemnek hívnak néztem a kálákat eszembe jutott a görög keze a bőrredőkben megülő kosz ami évvgyűrű lenyomat az élete kerekén meghalok és a kálák kibontották szirmaikat meghalok és lett napfogyatkozás meghalok és a görög kutyája nyúszítani kezdett meghalok és kinyíltak a petúniák mindenkinek így kéne menni ilyen békésen így ahogy a görög ment akkor amikor minden fényes és dél van remeg a levegő és a nők szemérme mézet izzad igen akkor kéne elmenni és elvinni minden fényt magunkkal mert ismerjük a tengert amit halálfélelemnek hívnak abban tocsogunk éjszaka mint riadt állatok. Fel akarunk ébredni de a hullámok lenyomnak még azt sem engedve meg hogy emelkedj a horizont fölé még utoljára és vidd magaddal a fényt hagyd a félelmet a hitetleneknek az ember sosem tud eleget mások érzéseiről szenvedéseiről hogy kellő pillanatban megtalálja a választ felbarmolt föld mellett vakondtúrás és lemerülsz a sejtjeid repedéséig ne félj igaz hogy önmagaddal szembenézni félelmetes van benne valami remedios varo világából úgy távozz mint a görög vidd magaddal a petúniák ébredését fáradtan leülsz a hárs matuzsálem gyökerére és mosolyogsz eljöttem a vén tölgyedig de nem látom az erdőtől a fát holnap kijövünk ne félj a reggelek paradicsomát nem tépem le ócska kolbászok mellé az a holnap ígéretéé hogy akkor is érni fog a vén tölgy is ilyen a holnap ígéretét ott látod az ebrózsá bokrában ha odaenged meg fogod érteni

azt hogy nem a tiéd az ég nem a tiéd a fű és zene helyett tücsökcsend fogad de még azt sem vallhatod magadénak ráébredsz arra hogy a hársat nem ültetheted virágcserepbe soha amíg élsz kék ég / tiszta víz / fekete kenyér / szép test mi mindennel fölér / lélek a lélekhez simul / szemünk puhán egymásra hull / pillánk rebben / ruhátlanok vagyunk / de a vers rosszul fordul görög eredetiben kell hallani szóról szóra cseppelve olyan szájból amit felsebeztünk és csókjainkkal tettünk magunkévá másképp bájtalan fényképe lesz egy olyan valóságnak ami nincs az öregség vajon fáj-e mert boldogságunkat nem építhetjük egyébre mint apró emlékekre szembesülsz lassan halandósággal többé már nem félsz együtt vagy vele pille bevallom ahogy írtam kitágult a horizont és a mézszőke copf újabb és újabb szereplőmet fonja majd maga köré az öreg herceg prospero nem koldul szeretetet mert rájön azt nem lehet mindent lehet de szeretetért tartani a markod nem vagy ha igen tedd merd vesd le a büszkeséged mint fakérget de figyelmeztet egy nap Isten mikor ébredsz álmaidból hogy várni kell várni egy életen át várni mint a szerelemre úgy várni rá mintha mérlegre tennéd az óceánt /// esett aznap és te kutattál megkérdeztem miért csinálod mert a tárgyak azok amikben ott van az arcod az illatod és ott a szemérmed illata

nincsenek történetek

Persze hogy meghalunk

Megálltam. Sehogy sem tudtam tisztába jönni önmagammal. A tajtékozó víz a partnak csapódott nagy robajjal. Leültem és vártam, hogy kitisztuljanak a gondolataim. Hát, csak modellt álltam neki. Tudtam, hogy szereti a nőket, sokat beszélt róla. A műteremben mindig meséltem erről. Aztán szép lassan felismertem, hogy pont én vagyok az esete. Hm. Először a szemeimet vizslatta. Aztán ruhán keresztül méregetett. Végül kinyögött egy a szót is: buja!

*

Ruhán keresztül is milyen zabálnivaló e kancsal tűzvész. A pinája szép formájú, húsos. A mellei nagyok. Bimbói kőkeményen merednek előre. Szerelemre van kitalálva.

*

Esdekelttem, hogy ne lásson engem, holmi kancának! (De hát úgy vártam azt a pillanatot, amikor végre magam követelhetem tőle: bújj belém!) Persze, az öröm az első, aztán tekergek, mint Laokoón kígyói. Arcom a comb közé kerül, s élvezem a fullasztó helyzetet. Furcsa érzés így feküdni a díványodon, mert ő azt akarja, hogy az egyik mellem lógjon kicsit le, a bugyimat pedig nemes egyszerűséggel letépi rólam.

*

Nem leszel jó író, ahhoz alá kell merülni az élet bugyraiba. Sok a sznobos megnyilatkozás, hadakoznom kell a giccses vadhajtásokkal, amit kíméletlenül le kell nyesegetni. Merj őszintének lenni! (Ugyanakkor, ott van az ő rendkívüli sérülékenysége.)

*

Épp egy indigókék árnyékot fest. Hirtelen eszembe jutottak a női. Tudom, az elsőt soha nem lehet feledtetni. Hozzá hasonlítok. Úgy beszél a szerelmeiről, hogy néha kurvának, néha szentnek festi le őket, anyának kevésbé. Arra nála csak egyetlen nő jöhet szóba!

*

Véletlenül találkoztunk, tudom, vigyáznom kell rád. Önmagadtól is óvni kell téged. Édes pinakirálynő vagy, ez a te igazi neved. Körtévé értél, erősen illatozó körteillatú nővé. Én ilyennek szerettelek meg. Most, hogy festelek, tudom, hogy ez a kép több lesz, mint egy fekvő akt! Nem adom el soha. De, ha meggyűlöllek, ingyen odadobom bárkinek. Végül akadálytalanul belédhatoltam. Megettél. Mint a többi lingát, amik a szirmaid közé kerültek, amolyan telhetetlen húsevő növényként. Közben, mintegy intermezzo, szemem látára borotváltad le gyönyörű vénuszodról a sűrű fanszőrzetet. Ekkor láttam csak, milyen pompázatos valójában a pinakirálynő!

*

Jölesett a kabátomon érezni a szelet, a hűvös vízpermetet, pont úgy, mint amikor először éltük át a flow-t, a csodás áramlást. Tudom, hogy néha gondol a halálra. Ez nem tart sokáig, de nem engedi el. Olyan fura, hogy két ilyen különböző ember között lett valami. Megmagyarázhatatlan. Ez az állandó szexus, szakadatlan, újra és újra feltámad közöttünk. Ez gyönyörű. Ezt nem értheti meg más, csak én, aki még tudom a suhamlást. Lázálmomban a musztángodat agyon akartam csapni egy kővel, de te azt a követ kivetted a kezemből, s letetted a földre. Itt aludtam el, forró voltam és szeretkezni akartam a nagy folyó torkolatánál.

*

Tudom, hogy milyenek festem. Az anyja gyűlöletét is beleviszem. Az egész gyermekkorát, a nehéz éveket. Tudom, hogy valójában csókokkal felsebzett táj ez a nő. Férfiaké a testi gazdagság rajta, és senkié. Vetési varjak csipegetik róla a szerelem morzsáit. Szegények nem tudják, hogy hiába.

*

Festés közben mindig lazán áll, amolyan féltérpeszben, nem tudom, éppen mi van a vásznon, de a múltkor belefestett egy tantrát. Félhomály volt, nem akart magáévá tenni, leültünk egymással szemben. Meztelenül. Néztük egymást. Egészen addig, míg láttam az apró rángásokat rajta. Végig egymás szemébe néztünk. Hozzá sem értem, hozzám sem ért.

*

Ahogy ott ültünk, a hímtagom kinőtt az ölemből, s láttam, hogy ajkai vérrel teltek. Csak néztük egymást a szürkületben. Egyre reszketőbbé vált a lélegzetvétel. A tekintetünk alámerült a másik szemevilágába. Zihálni kezdtünk, s lám, érintés nélkül is egymásé lettünk.

*

Néha órákig itt fekszem, míg be nem sötétedik. Tudom, mit fest, a fodrot a lábaim között. Természetesen terrakotta és hússzín, benne rózsaszín. Ezt mindig estefelé csinálja, amikor szűrtek már a fények.

Lakatlan térségek

ne szólj közbe, idő, idő, idő, érted? a kurva életbe, csetelsz, nem érdekel, érted, leszárom, két jó van a környezetedben, vedd észre! lepedődet, elbaszott lázbeteg vagy. elsikkasztod az életedet, mert minden faszfejre hallgatsz, nem érdekel! erősebb tónus. emeli hangját. Az a sok duma! figyelj, egy mondatot könyörgöm, egy mondatot hadd mondjak el, ne szólj közbe, egyszer ebben a jó, bűdös életben hadd mondjak el egy szót. minden lelkiállapotod megmagyarázod. megy az idő, az idő pénz, hallottad már ezt a mondást? olyan koldus vagy, aki gennyedző sebeit mutogatja szájalomért könyörögve. ne kiabálj,

és állok a fürdőszobában, próbálok bőgni, ha vele vagyok az időben, vakaróznom kell, persze lelkiileg. de nem megy, nem hatja meg, meg különben is németül szól a rádió. állok a fürdőszobában. Szemtől szembe kerültem az idővel, az emberi psziché nyavalyájával. közben paprikát vág, látom, hogy haragoszöldet. a kezében tartott nagykéssel. hallo, hogy sírok? hallom, és jön a piros paradicsom, lehúzza a héját, provokálom keménységét. szeme mögött Isobel. nem tudtam, hogy ha nem akar szépen beszélni, a hangja olyan, mint egy mandragóra, amit most húzott ki egy kutya a földből. nevetek. ott vagy? csönd van, kinézek, a nagy havak ideje jön, a nagy havaké. a nyár eszembe jut, az a nyár, a kis piros kocsí és a kék zokni. csiga. vagyis borotvált. hogy hosszabbnak lásson. csiga. természetes, eszik és vetkőzik, mindene kopott, és tiszta meztelenek vagyunk, élvez, nem zavar a kocsí, nem izgat, őt sem, mert rám koncentrálok. jól csinálja, két csóró. és ez így megy, lágy az arca, szempillái lecsukódnak, szinte mosolyog, ahogy ráhajolok. nem most, ha megszólal, mindent elront, lágy és hirtelen gyors. most másra gondol, most másra, nem, ezek olyan intim pillanatok, amikor kell neki a nő, de a nő nincs! haragszik rám, érzem, nem légységét érzem, a sás kábító illatát. nem engem kefél, valaki mást, báb vagyok, „uram, futott ma olajbogyóval a zsebemben?“, ezzel a mondattal mindenkit kiborítottam, pedig csak felvezetés. nők szemének fényét láttad bódulatodban? más időt használok én is, máshol vagyok, baszunk, igen, ez a baszás, így nyersen, négyen vagyunk a szemhéjak mögött, rá gondolok, a késesre, aki megsíratott valamikor a tükör előtt. aki szigorú, aki... akibe bele tudnék szeretni, ott van szemhéjam mögött, és látom, ír. de miért ő? valamit mond. valamit a magyarokról. a hangját hallom, most susog, kémia, figyelj kémia, ha működik. oké. kinézek az ablakon, máshol vagyok, egy hotelban vele. nincs lehangolóbb, mint egy hotelszoba. látom őt, remeg, látom a kanvágyat. nem vetkőzik, rám esik, először gyorsan, nagyon gyorsan, négyen vagyunk. a másíknak test vagyok, egy test ezer nővel, neki nem. beszél. sosem szeretett, de kíváncsi rám. minden mozdulatomra. ez a nagy havak ideje, most belenéz a szemembe. barna, ő is az. nézem nyakát, karját, lábát, beszélgetünk, kisiklik kezemből. kisiklik, máshol van megint. alszik a szemem mögött, négyen, igen. végzett a másíki a nőjével. elküldöm, menj. most. öltözik, nem volt jó, sokan voltak. mi az, hogy nem volt jó? ezer éve voltál nővel, mondom. gyerek ez még. elmegy. nem tudom, hol vagyok, lassan hull a hó. és nézem a kocsí nyoma mellett a tavat. a természet legszebb primér tulajdonsága a mozgás. elment. mozgott felettem a mozgás, ami átjárja a világot, de ez a mozgás nem egyéb, mint bűnök állandó következménye, és csupán bűnnel tartható fenn. azért szeretkeztem, hogy még jobban érezzem a magányosságomat, ami félóra élvezet volt csukott szemhéjam mögött, a nagyhavak idején. nem, nem voltam angyal neki a hóban, nem. de a meztelen igazság klassz kifejezés, amit olyannak látok, amilyennek látszik, nem, ami. képek az elmémbe, amikor jött a nője, fekete haja volt, ébenfekete, hófehér bőr, mozgott, elmosolyodom, gyönyörű volt, hol volt, hol nem volt. rám nézett, akkor jöttem rá, hogy vak. nem úgy vak, tudod, hanem lát, csak beszél. és nincs csönd. a társam mondja, a férfi a lehunyt pillám mögött az idődbe kopogott be csak, az elmédbe. beszél. az enyém, nem veszed el, mert az enyém. úristen, gondolom, ez a nő vele nem volt késsel a kezében, kislány, neki nő. és az a másíki nő. kopasz barack, nem tudom, hogy jutott eszembe. mindig négyen vagyunk az időben, egy levélköteget vesz elő a lány. a fehérbőrű. tessék, itt van, ír. szeretők voltunk, szólt. zavarta, hogy vak vagyok, zavarta, hogy medúza vagyok a hóban. hars volt a sírása, és elment. mi ez bennem, ez a szólaris beszélgetés a szellemivel. elment Isobel, itt hagyott valamit az idő csavarmenetén. szexus és bűntudat, primér mozgások, ugye. bűnök, de tiszták. lassan jó a nő. kiveszi kezemből a leveleket. ordít, hisztizik a férfinak, ki a szemhéjam mögött van. Te, szemét állat, gondolom én. a

nő, a társ kistílú. annyira senki, lehet, hogy én vagyok hülye, az idő igazsága a bensőkben található. Mozog a nő, a fenyves felé megy. Isobelre gondolok és a képeire meg a hol volt, hol nem voltjaira. Mosolygok, holott nem kéne, nem, ő a hunyt szemem mögött lévő férfit, aki kiabált velem, és valamit mondott az örültekről és a zseniokról. Akkor éreztem igaznak, vadnak és gyengének, igen, akkor éreztem őt sebezhetőnek, amikor nevettem rajta. négyen vagyunk. négyen minden időben. a fű kikopott, napégette. gondolj Remedios ölére...

haza kéne mennem. hippói ágoston szól bennem. nem tudom, mi az idő. ránézek. talán nem röhög ki. a szexualitás és a kultúra egy és ugyanaz, ez a tudás gyökere, hippói ágoston. de ha ez elnyomorodik, a vallás is eltorzul, a rózsa helyett kelbimbó nyílik. rázd le magadról az ótestamentumi bilincseket...

négyen vagyunk. a férfi, a kis tökös, aki mást baszott, isobel és a nő. és én, kérdezi egóm, én hol vagyok e képtelen monológban? Ki vagyok én itt?

a bábu. mi lassan földre hull, és elcsendesedik a színház. a deszkák cseresznyeszínbe zárva. a tökéletesség egyszer véget ér... és a civilizáció egyetlen nagy metafora datolyamagokkal. Igen, a tér konkrét, de az idő, legyen a nagy havak ideje akár, az idő absztrakt fogalom.

Anna elrablása, installáció, 2003

shhhh

ma van a születésnapod, pár kis sort kapsz tőlem. a lelkelem teszem bele. a férfi te vagy. minden férfi te vagy. köszönöm Istennek azt, hogy vagy. belefájok csúnya szavaidba, és mégis olyan jó. tényleg az. nem vagyok rossz ember, csak hirtelen, mint te, éppen olyan. foggal, körömmel széttéptelek volna, vagy széttéplek. egyszer belenézel az arcomba? egyszer belenézhettek én is. talán oda mélyre ahol az opál és akvamarin találkozik egy kis zölddel? hosszan nézem a szemed, dacos szád gyönyörű. kiteljesedik benne a nyári tenger, tudod? pupillád tágul, zöldet nyeli a fekete. addig elmesélem azt a sosem volt életet veled. hajnalonként róla álmodsz, és gyermek vagy. tudod, hogy képzelem el? kék minden, a hold süt és magadévá teszed. osztozunk, hiszen ti egyek vagytok. kisfiú álmod nem zavarom meg oda nem illő érintéssel, csak nézlek. bűnösök vagyunk, átjáród a világom, ez a mozgás nem egyéb, mint bűnök következménye, bűnnel tartható fenn. halottad tőlem, ahhoz hogy férfi légy, asszonymak kell rád lehelnie... akkor szőke volt, tudod, és fehér bőrű, akár te. egoista majom, megvettem, de az övé lettem. eltévedtem benne. nem szerettem. a test éhsége gyötört, szendvicset evett és nem adott belőle, néztem, ahogy rág, és azt mondtam, hazug és önző vagy, neurózisod, mint molyette kabát, méretre rád szabva. a gombjai a katolicizmus dogmái. nem mondtam ki hangosan, eltűnt, valamikor eltűnt, soha nem bántam, hogy nincs. szót se róla többet. kezem a vessződön... nézz rám, szólj. alulról felfelé. minden férfi te vagy, lehelem. ne szeress belém, suttogod, miért ne? kérdezem tőled, és csókollak puhán, persze te nem szereted, ha beszélek. magad vagy a csönd, és én ezt a csendet, mint a dió burkát, feltöröm. nem nehéz. ma születesz, asszonyfehér női kézben sírsz fel, lehelem. asszonyfehér női kézben, mondod utánam... ez elment vadászni, ez meglőtte, ez megsütötte, incifinci mind megette... te vagy az icifinci. játszom az ujjaiddal. nagy kezed van. az ember azért szeretkezik, hogy még jobban érezze magányát. mire te ezt mondod. bolond, azt hiszed, hogy nem tudom, hogy a nők mindig ahhoz a férfihoz írják a legszebb leveleiket, akit majd megcsalnak? mondj még valamit. alvajárók között még félig ébren lenni is félelmetes, tessék, voilá, mondod. merci. mesélj a vénuszdombjáról... mint a tiéd, csak kisebb, és mosoly suhan át arcodon, most bennem vagy, a mellemre teszed kezedet. betakarod? betakarom, drága. már megint ez a drága, fut át agyamon, bennem vagy, nem beszélsz, nézlek, crescendo. aztán csillapodik benned, bennem. bennünk. most már tudom, milyen az illatod, feketefenyővel körülvett tisztás. ma születesz, ma veszed az első levegőt. belefújok a szádba. féltelek, aztán megint utazunk ismeretlen tájak felé. hunyt szemed mögött fantáziaképek, látod őt, segít, tudom. és felüvölt bennem az éj. hosszan. a végén érzem, piros az arcom. magod bennem. ébredj. haza kell menned, hajnalodik. valamit mondasz még. félttem, tudod? megsebeztél. mivel sebeztelek meg? felszántottál a farkaddal, ültetél belém cseppeket. egyszer, csak egyszer úgyis megszületsz bennem, de akkor vigyázz. lámpásban aromaolaj. málna, mint a mellbimbóm. egyszer, végtelen időben egyszer, hosszan, mikor nem tudod éj-e vagy nappal... felkeltettelek, illúzió, meleg dunád alól. menj, suttogom.

Cigány Ferkó

– Gyere, Luca, elmegyünk a teknővájó cigányhoz, nem hallgatom tovább a történeteket, amiket ezerszer hallottam már. A múltkor, igen, drágám, azért üvöltöztem a telefonba, mert megakadtál az írásban, paprikát vágtam, és te csak mondtad, mondtad, és nem bírtam már. Beszélteél volna úgy, mint egy kurva, vagy mint Pipi néni. De te kerested a körmondataidat. Hülye vagy, fiam – azzal Márk szandált húzott és egy fehér lengatyát. – Megyünk a cigány Ferkóhoz és kész.

Az öreg a kukoricagóré mögül tántorgott elő. Ferkó háza pici volt, fehér, de arra ügyelt, hogy alap stabil legyen, a falak vastagok, szóval volt pénze az öregnek és cigánygógyija. A prosztatájával volt valami gond, mert időnként, mint valami rózsa, nagy folt terült el a gatyáján. Természetes volt ez, nadrágot cserélt. Nem volt nagydarab, az a normál konfekció. Felesége, Marisom nokedlit szaggatott a forró vízbe, mire eszembe jutott, hogy nekem is jól jönne most egy nokedliszagató, mert nincsen. Arcán verejtékcseppek nyíltak, mint hajnali pára, síkos volt az arca, vékony, szikár cigányasszony alig mellet, kendőben és egyenes háttal állt, fel sem nézett.

– Jöttünk magukhoz, Maris. Lucát megint elkapta a rossznyavalya.

– Édes lányom, mit szarsz be?! Kunigunda boldog így, istenem, nekem is elszállt az agyam, mikor Ferkóhoz csaptam a jobbik felem, oszt’ nézd meg, mi lett belőle! Húgyos cigány. A jóisten mindenki elé keresztet rakott. Na, én megyek, a vénembert itt hagyom nektek – szólt vastag hangján, és a bagót beletiporta a földbe.

– Elgyütté, Luca, ja, most látom, itt vagy te is... Miért öltöztél ki, mint egy kísértet – nézett végig Márkon.

– Meleg van, Ferkó, azért. Úgy nézek ki, mint egy kísértet?

– Hát, inkább, mint egy buzi – nézett végig rajta. – De ugye nem vagy elhajlott?

– Ferkó, te vén kujon, kürelok csajokat, te is tudod, még megy – röhögött fel Márk.

– Hozzál magaddal párnát a valagad alá, mi Lucával kiülünk az árok partjára. Már kezd kiégni a fű..., nézd azt a marhát – mutatott a szomszédra –, füvet nyír, de nem látja, hogy Isten kopár homlokát szántja fel?! Sárga már a nyüves fű. Hehe, én nem vágom le. A múltkor Ajna, a polgármesterasszony arénázott itt, hogy Feró bácsi, le kéne nyírni a füvet. Isten szabad ege alól, Ajnácska?

– Igen, igen, tudja, rontja a falu képét. (Anyád picsája, Ferkó bácsi – gondoltam magamban, no de azért ezt mondtam neki.)

– Ajna asszony, mongya meg a jegyzőnek is, hogy a Cuncitól megveszem a bakkecskéit, osztán lerágják azok. Büdösek, de elviszi a szagukat a szél. Engem ne büntessenek! Csóró vagyok. (Tele volt pénzzel Ferkó.)

– Érzitek ezt a szelet? Pinaszag ez, jó zaftos, a cigány Ilié. Ilyenkor gyün elő, amikor a fosos szilva érik, a dobzó. – Öreg arcában a ráncok kisimultak.

– Öreg, most inkább mesélj...

– Vótam én is külök, de nem ám akárhol születtem! Akkor még vándoroltak a cigányok, mindegyik helyet keresett magának, hát az Orsósok föllebb, a Szojkák meg lejjebb. Szétszéledt a cigány a földön, mint a tarack. Kemények vótak az ükapáim, szikes földből is nehéz kihúznia a tarackot, szúr a’! Forró vót a lég akkor, öregányám mesélte, meg szikes a föld, és cigány akácok mindenhol, tudod, mint amikor bereped a körmöd mellett a bőr, olyan vót a föld homloka. Isten cifra ege alatt akácba kapaszkodott anyám, isten nyugosztalja, két tenyerit tüskék szabdalták végig, mint a szentek, úgy vírzett. Lidi néni így mesélte. Árokpárt vót a’, rágyüttem én. Rettentő szabadságban nőttem, porbafingó gye-

rek vótam, a méla méhésztül mézet csórtunk, egyiket meg is csípte a méhe, osztán elfuladt, jaj, vót ám jajgatás, halott siratás, harmadik napon már csak ehantulták szépen a testvürt. Nem sokat ríttunk utána, jó helyen van az, mondta Kámán Kari. Bekentük a fütyülönket a Linkó partján, hát mér? Azt hittük, hogyha tudjuk húzni, osztán csak jön belüle mag. Rászáradt az, ugráltunk bele a folyóba, oszt mostuk. Hideg vót a víz, kék a szánk, és vacogtunk. Akkor vótak a böjti szelek, fújtak, mint a hétszentség. A gatyámat elhánytam valahun, édes jó anyám siránkozott, Istenátka, mit csinátál? Dobta oda a gatyát, gyere ide e', közelébb... Mi van ottan neked? Méz, mondtam. A Devla vigyen pokolra, mézet ken oda, mikor mi cukros vizet iszunk. Ilyen gyereket csinátál, nézd meg, penderített apám elibe. Piros vót a fülem, apám a bajusza alól nézett, osztán röhögött. Asszony, ne sipákolj, majd lekopik az onnan. Apám átlátott ám az embereken, úgy leste őket, mintha fák lennének, Mindből nem faragnék teknyőt, azzal köpte is ki a bagót, ez rohadt barack, gyenge. A Gazsi meg kecskerágó, az nem jó semmire. Cser a Lajos. A létra meg kőris – és kacagott. De szép idők vótak. Aurélióék a gunyiba csináták, felakasztotta Aurélió a kalapját a szögre, osztán az asszony úgy is maradt. Még kölkök vótam, de kilestem őket, anyámtól két pofont kaptam. Osztán ha apám gatyáját megörököltem, anyám a báláról lehúzta a madzagot, és átkötötte a gatyámat, hogy le ne csússzon rólam. Hej, micsoda szabadság vót a'!

Mire én elmeséltem neki Csongit, ahogy láttam álmaimban.

– Őrangyalod lett, papírember, cigányvír vót abba, ha feltörte a cipő a lábát meg ha a Napnak mosolygott, cigány angyalod van!

Öreg Ferkónak nem mondtam, hogy Csongi zsidó volt. Márk hallgatta, láttam, hogy a telefont bekapcsolta, rögzítette a szavait.

– Nem jártam iskolába, erdőben laktunk, és kunyhót építettünk. Ma sem tudom leírni a nevemet. A jó doktor, amikor mondtam neki a hugyozást, írt fel gyógyszert, és X betűt tettem oda a kisasszonykának. Na, aztán amikor a csaje pinájához tettem a kezem, izzott a levegő, szégyelltem én, de jó vót az, később megbátorodtam. A kukorica mindig sóhajtott, ki itt vót, kire odébb jött rá. Mit ér osztán a tudományotok nektek, Márkó? Iszeg olyan sápatag vagy, mint a halál valaga. Biztos sünt szarsz.

Márk mindenre számított csak erre nem.

– Mit mondasz, Ferkó?

– Szorul beléd a szar, osztán hegyesen jön ki. Igyál koma. Hozok ki pályinkát – aztán felkászálódott, reumás dereka megérezte ezt. – Szénás pofám, szómás pofám, megfordul az idő, na. Jön az eső, fájnak a térgyeim meg a derekam. Öregszem, mint öreganyám. Márkó testvír, mi kell neked?

– Bort adj – szólt Márk.

Tovább beszélgettünk, én csak vizet ittam.

– Márkó, még mindég mesélsz a lovakról? Igen szép mesék azok. Jó vót hallgatni kisézuskor, ahogy meséltél... Folytatom.

Közben a napot betakarta egy felhőfoszlány. Felhőjáték, kalandoztam el gondolatban.

– A parasztok minden évben disznaikat hizlalták. Teknyő kellett nekik. Ettől lett a tenyerem bütykös barna. Ez a tenyér lappogatta Marisomat, ez a másik merített ébenfekete hajából. Ez meg a pajtása matattak Marisom ölibe. Apám ebbe a jobbikba tette a szerszámjait, hogy kitanújjam a teknyővájást. Ezzel faragtam csepp koporsót az első kölykömnek. Szegíny Erzsikém nem ébredt fel reggel. Hát elaludt a kisleány. A többit felneveltem mind! Az égre hajtottak ám, a nap felé. Julis lovakat kapott, Maris és a fiúgyerek házat. Valahogy szégyellenek, pedig van ám pénzem. A teknővájás hozza a pénzt, de ha a parasztnak nem köllött a nagykanál, azt mondtam neki, mivel akarod megkeverni a

disznód vérit? ezüstkanállal? Smucig vagy te, hát csak keverd azzal, mire a paraszt megijedt, jól van Ferkó, itt a pénz, tedd el. Eltettem én. El ám.

Közben hazajött Maris.

– Mit csinálsz – kérdeztem tőle, otthagya Ferkóékat az árokparton.

– Szedtem gombát a cseresnyés állén, tikgomba, jó az, végigjártam a falut, osztán ordítottam, hogy hoztam gombát, vették ám!

– És ezt miért mosod meg?

– A Vili istállójánál szedtem, de majdnem belevakultam, mert jódógába tükörcserepeket rakott a házra, kéken villogott a kurva istálló, mert a nap rásütött, most bezzeg gyűlnek a felhők. Lemosom a gombát, oszt a kutya házának tetején kiszáritom, szarból szedtem ki őket, ki vótak szórva, minden ganéjlé vót. Öreg, tartsd ám a szádat, a lepcset, azt mondják, hogy a szarbul is aranyat csinálunk! Én nem szégyenkezem, öreg!

– Miért, Maris, kifecsegi?

– Ez? Nem ismered. A kocsmába úgy megy, mint a muzsikus cigány, osztán nekem kell érte mennem. Egy darabig ment, de tavaly óta viszem a talicskát, rendes a Gazsi meg a többi, belehemperegtek a talicsba. A Jóisten Napot adott, így kiöntöm a talicskábul, ki-lussza a' magát ám! Vót már betonrészeg, az egész pofáját lehorzsolta az út. Szégyeltem én. Meg már nem az, aki vót. Bolondériái vannak. Nem vagyok én még vén, de ez megvénült. Azt nem tudja, tegnap mi vót, de azt, hogy hogyan toszott, azt bezzeg tudja! A pipi néni erre azt szokta mondani, hogy asszonyors.

– A pipi nénéd csak ne panaszkodjon. Leszállt a vonatrul az Ernő, és a pap összeadta őket. Ej, de nagy parasztok azok! Még teknyőt is a szomszédutal kértek. Osztán bodakot sütöttek, de olyan kemény lett, mint a páska. Isterc, az vót náluk döggivel, meg bab, oda-fingott az orrom alá az ura. Minden cigány eteti az urát, a hasát tömi, azzal meg lehet ám fogni a kákabelüket.

Elfáradtam.

– Te Maris, jósolj nekem.

– Oszt miből? – Hát cigánykártyából.

– Péntek van – morgott –, és a kedd jó a jóslásra... Egye fene, az én kártyáim nem hazudnak! Jegyezd ezt meg! – azzal rakta a kártyát.

– Halált látok – szólt.

– Kiét?

– Férfiét, az uramét – azzal teljes testében reszketni kezdett.

– Maris, engem raksz!

– De te ismered, te tudod meg először. Téé kürtölöd véle a falut. Jaj, istenem, itt maradok vénségemre a szőke cigány menyemnél, a puccsnál! A devla egye meg a puccost, hozzám az Aurélió fiához, a gyereket meg az apja hajtatta a Nap felé. Az én fiam, szép gyerekem kellett neki! Azért, mert muzsikus cigány az apja, fennhordja az orrát.

– Maris, a kártya tévedhet.

– Nem, nem téved az, az ősz elviszi, amikor hullanak az emberek. Én ides uram! Hát elmész? – és potyogtak a könnyei. – Milyen szép vót, most is szeretem ám. Öreg vagyok, de összebújunk, pedig lóg ám a mellem, de nem aztat nézzük. Azt, hogy a lelke szép ám. Nem mondom én neki. Nem ám.

– Kéne, Marisom, mondani kéne neki sokszor.

– Most lesz a búcsú, bemegyünk mi, mint fiatalon, és ott mondom el néki, a bábosnál. Mink vót nekünk? Fák, égre hajtott fák. Darabka föld, és disznó meg tikok, majorság. Tudom én azt, hogy a Cigány Ili pináját leste, az egyik gyereke tőle van. Rendes cigányok vagyunk mink. Mindég bemegyek a temetőbe, aztán a bolond jegecske sírját is megkál-

pálom, testvér az is. Erzsikémén meg rózsza van. Egyedül maradok, aztat megmondta a kártya. A Jóisten ősszel viszi...

Esni kezdett bementünk a házba.

– Ez is, jaj, az újság is! Járhatja, hozza a postás mindég. Ő meg leül a dikóra, osztán lamentál a képekről. Nem tud az olvasni, de ráhagyom én. Izzad, mindig izzad, nem tesszik ez nekem!

Aztán eljött az a nap is, amikor halódott. Idő cserzette feketére az arcát. Mesebeli már, mert elszökött az Óperenciákra. Szeles időben temették. Fák keseregték a fájó hallgatót. Szomorú dalok voltak a fogára valók. Beszéd volt ez, nem lombsusogás. Nem értettem a csuhás szavát, de felrebbenni láttam a madarakat, nyugatnak lendültek egyszerre, mikor kirázta alóluk a fák ágait a szél. Tölgyek voltak kőrissel. Isten könyvében velős a bejegyzés: „Nem tudom, melyik árokparton születtem.”

Anna elrablása, installáció, 2003

